

زنان

سخن دبیر

این لایحه پرسوودا

عطیه کشتکاران

دبیر صفحه زنان

Atiye.keshtkaran@gmail.com

از پاییز سال ۴۰۱ که اعتراض‌ها و پوشش بانوان رنگ و بوی دیگری گرفت همه منتظر بودند که مسئولان کشور چه خواهند کرد و چه تبدیری خواهند اندیشید. گمانه‌زنی‌ها و ارائه پیشنهادها و مختلف بسیاری را در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی می‌دیدیم تا آنکه صحبت از لایحه حجاب به میان آمد. اظهارنظر تخصصی درباره این لایحه را به کارشناسان این حوزه واگذار می‌کنم، حرف من اینجا چیز دیگری است.

مسئولیتی که رسانه بر دوش دارد بازتاب دردها و درمان‌ها، نقدها و راهکارهاست که یاری برساند و صدای کارشناسان و مردم به گوش قانونگذاران و مسئولان برسد، بلکه شکافی را پر کند و درد نادیده‌ای را التیام ببخشد. این روزها که بازار نقد و نظر درباره این لایحه گرم است، کارشناسی‌های غیرکارشناسی شده و مخالفان بی‌استدلال و موافقان بی‌بنیه بیش از هر چیز همه را دلسرد می‌کند. رشد و اصلاح هر دیدگاهی از قانون یک مملکت گرفته تا نظریه علمی به انتقادهای پروپیمان و مناظره‌های پر شور و شعوری است که ابعاد مختلف آن را بررسی کند. این همان مسئولیت تخصصی و علمی کارشناسانی است که سنگ ارزش‌های انسانی و الهی را به سینه می‌زنند و امروز بیش از همیشه به حضور مؤثرشان (نه از سر تعصب یا لجاجت) نیاز است. این شماره گزارشی از یک نشست غنی و پربحث درباره لایحه حجاب را می‌خوانید. از آن دست نشست‌هایی که باید گفت: بیش باد!

نشست بررسی و نقد حقوقی لایحه حجاب

لایحه‌ای که معضل حجاب را حل نمی‌کند

فاطمه امی

خبرنگار حوزه زنان و خانواده

وجود دارد. هر نظام حقوقی نسبت به شرایط اجتماعی خودش تصمیم می‌گیرد. نظام کیفری عاقل، نظام کیفری افتراقی است، یعنی در قبال هر رفتاری با توجه به جامعه و توان پلیسی آن باید تصمیم گرفت که چه مجازاتی به درد جرم می‌خورد. «

محبی نظام قانون‌گذاری چین، اروپا و امریکای شمالی

را شاهد مثال حرف‌هایش قرار داد. از چین مثال زد که مجازات‌ها در این کشور سنگین است اما قانون اختیار بسیاری را در دست قاضی گذاشته تا انعطاف به خرج دهد و برای یک جرم از جرایم نقدی کوچک تا حبس و اعدام، با توجه به شرایط در نظر بگیرد. این موضوع انعطاف‌پذیری و قطعیت پایین قانون در کشوری مانند

چین را مشخص می‌کند.

محبی با توجه به این مقدمات پیشنهاد خود در مورد موضوع حجاب را در همان ابتدای جلسه بیان کرد: «در مورد موضوع پوشش و جرم‌انگاری بی‌حجابی در ایران تنوعی در نظرها داریم. یک نوع از این جرم داریم که تقریباً جرمی سیاسی امنیتی است. یعنی همکاری با دول متخاصم در ترویج بی‌حجابی در جامعه؛ برای این نوع جرم یا جرایم سازمان‌یافته در مورد بی‌حجابی باید از مجازات‌های سنگین با قطعیت بالا استفاده شود و انعطافی مانند تخفیف نداشته باشد. نوع دوم این است که صرفاً فرد حجاب شرعی را رعایت نکرده اما عفت عمومی جریحه‌دار نشده و بی‌حجابی هم ترویج نشده است. در این مواقع باید مجازات سبک گذاشته شود و قطعیت در اجرا نیز پایین باشد. نوع سوم موردی است که فرد بدن‌نمایی می‌کند و ترویج محسوب می‌شود اما امر او امنیتی نیست بلکه شخصی است. اینجا مجازات باید سنگین اما انعطاف در آن باید زیاد باشد و قاضی در صورت لزوم از تخفیف و تعلیق استفاده کند. در نوع چهارم مجازات سبک اما قطعیت بالاست و درواقع جنبه تلافی دارد و مربوط به جایی است که در دست پلیس است، مثلاً اماکن عمومی و خودروها یا داخل دستگاه‌های دولتی که حراست دارند. در این مورد مجازات نوعی تخلف در نظر گرفته شود اما قطعیت دارد. مثل اینکه پلیس فردی را برای نبستن کمربند جریمه می‌کند و تخفیفی وجود ندارد.»

رشد و اصلاح هر

دیدگاهی از قانون

یک مملکت گرفته

تا نظریه علمی

به انتقادهای

پروپیمان و

مناظره‌های پرشور

و شعوری است که

ابعاد مختلف آن

را بررسی کند. این

همان مسئولیت

تخصصی و علمی

کارشناسانی است

که سنگ ارزش‌های

انسانی و الهی را

به سینه می‌زنند

و امروز بیش از

همیشه به حضور

مؤثرشان (نه از سر

تعصب یا لجاجت)

نیاز است